



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobkyně: **P. R.**, narozená dne X
bytem X

zastoupená advokátem Mgr. Svatoslavem Prochorovem
sídlem Blanická 1008/28, 120 00 Praha 2

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 11. 2024, č. j. CPR-53676-2/ČJ-2024-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 11. 2024, č. j. CPR-53676-2/ČJ-2024-930310-V223 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 9. 2024, č. j. KRPA-306803-5/ČJ-2024-000022-50 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně žalobkyni uložil povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), současně jí stanovil dobu k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a uložil jí povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč podle § 79 odst. 5 správního řádu.

II. Obsah žaloby

3. Napadené i prvostupňové rozhodnutí jsou postaveny na názoru, že žalobkyni nesvědčí fikce legálního pobytu na území ČR. Žalovaná na důkaz tohoto názoru odkazovala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2016, č. j. 3 Azs 96/2015-44 a ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 11/2017. Žalobkyně nijak nezpochybňuje závěry předestřené v těchto rozsudcích, tedy, že fikce pobytu nemůže založit další fikci pobytu, její situace je nicméně zcela odlišná od situace posuzované ve zmíněných rozsudcích.
4. Rozsudky řešily otázku, která je v judikatuře již konzistentně řešena, a to, zda fikce pobytu může založit další fikci pobytu. Tedy situaci, kdy žadatel, který na území pobývá na základě fikce pobytu, požádá o jiné povolení k dlouhodobému pobytu a zůstává na území. V takovém případě svědčí fikce pobytu pouze v souvislosti s první žádostí a pokud této žádosti nebude vyhověno, nezískává novou fikci pobytu z důvodu řízení o druhé žádosti. Situace žalobkyně se však liší. Žalobkyni byl totiž na základě první žádosti zpětně povolen dlouhodobý pobyt od 1. 9. 2022 do 30. 9. 2023, tudíž i doba podání druhé žádosti se považuje za dobu pobytu na základě povolení k dlouhodobému pobytu. V případě žalobkyně tak byly splněny podmínky pro vznik nové fikce pobytu založené řízením o druhé žádosti, neboť žalobkyně žádost podala v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
5. Uvedený názor sdílí, byť nepřímou, i zákonodárce. V důvodové zprávě k zákonu č. 222/2017 Sb., který novelizuje zákon o pobytu cizinců, je uvedeno, že pokud stát cizinci povolení k pobytu udělí, jeho pobyt se bude považovat za formálně povolený od počátku na základě tzv. fikce platnosti povolení k pobytu. Z rozhodnutí, kterým se pobyt na území nepovoluje, však logicky vyplývá, že fikce platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zůstává fikcí, na kterou nelze pohlížet, jako na legální pobyt.
6. Uvedla, že prostřednictvím právního zástupce opakovaně kontaktovala OAMP MVČR za účelem umožnění nahlížení do spisu vedeného v řízení o jiném pobytu, avšak na žádnou z těchto žádostí nebylo ze strany OAMP reagováno (k důkazu: kopie odeslaných datových zpráv zástupce).
7. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil jí povinnost uhradit žalobkyni nákladu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

8. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde vyslovila své závěry ohledně neoprávněného pobytu a nesplnění podmínek pro přiznání fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnou skutečností je platné povolení k pobytu v době podání žádosti (rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 96/2015-44 a 6 Azs 11/2017).
9. K argumentaci odkazující na důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb. konstatovala, že v tomto případě jsou řešeny podmínky pro (ne)započítávání doby fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců do doby 5 let nepřetržitého pobytu související se splněním podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR. Dle žalované tak tento odkaz nesouvisí s předmětným řízením a je v projednávané věci irrelevantní.
10. Žalovaná je přesvědčena, že v odvolacím řízení postupovala v souladu se zákony i ostatními právními předpisy. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně se dne 28. 9. 2024 dostavila ke správnímu orgánu I. stupně kvůli řešení svého pobytu na území ČR. Lustrací a kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobkyně má v cestovním dokladu vylepené výjezdní vízum s platností do 27. 9. 2024, které jí bylo uděleno po dlouhodobém pobytu na území ČR za účelem studia. Žádné jiné pobytové oprávnění nebylo zjištěno.
12. Dne 28. 9. 2024 proběhlo podání vysvětlení žalobkyně.
13. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 28. 9. 2024 správní orgán I. stupně uvedl, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně na území ČR pobývala bez oprávnění pouze dne 28. 9. 2024, a to v řádu pouze několika hodin, a do dnešního dne řádně plnila povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců, neshledal důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Přistoupil proto k vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Ve věci byly naplněny všechny podmínky ustanovení § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a proto nic nebrání tomu, aby bylo rozhodnutí o povinnosti žalobkyně opustit území členských států EU a smluvních států vydáno. Dále posoudil přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a dospěl k závěru, že rozhodnutí není nepřiměřené.
14. Žalobkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolala. Namítala, že pobývá na území ČR zcela legálně na základě existence fikce pobytu. V srpnu 2022 podala žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Vyřizování žádosti se však protáhlo, proto podala v únoru 2023 další žádost, tentokrát o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“. V době podání této druhé žádosti pobývala na území na základě fikce předchozího pobytu, tj. povolení k pobytu za účelem studia z roku 2021/2022. Vedení řízení v době podání druhé žádosti jí tedy neposkytovalo novou fikci pobytu. Následně došlo v roce 2023 k tomu, že o první žádosti bylo rozhodnuto kladně, přičemž řízení o druhé žádosti nebylo zastaveno a pokračovalo se v něm. Díky tomu, že měla současně požádáno o změnu účelu pobytu na jiné (druhá žádost), zůstala od září 2023 na území ČR na základě fikce pobytu, kterou jí založilo řízení o druhé žádosti. O druhé žádosti dosud nebylo rozhodnuto, fikce pobytu tak žalobkyni svědčí do dnešního dne. Z uvedeného důvodu byly žalobkyni opakovaně v průběhu roku 2023/2024 vylepovány překlenovací štítky. Není jasné, proč jednoho

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dne Ministerstvo vnitra, oddělení azylové a migrační politiky změnilo svůj postoj a začalo tvrdit, že žalobkyně fikci pobytu neměla.

15. V napadeném rozhodnutí ze dne 26. 11. 2024 žalovaná konstatovala, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, protiprávní jednání žalobkyně bylo vymezeno zákonným způsobem a bylo správně definováno jako neoprávněný pobyt na území naplňující podmínky pro vydání rozhodnutí podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně pobývala na území po uplynutí platnosti výjezdního příkazu, fikce podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců probíhající žádosti o nové povolení k pobytu nesvědčí. Žalobkyně pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia platného od 10. 2. 2022 do 31. 8. 2022. Dne 31. 8. 2022 podala žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení a jelikož tato žádost byla podána v souladu s § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, příslušela žádosti fikce pobytu, a to od 1. 9. 2022. Dne 1. 2. 2023 podala žalobkyně žádost o vydání nového povolení k pobytu, v té době již neměla platné povolení k pobytu (od 1. 9. 2022 pobývala na území na základě fikce pobytu), a tudíž podáním žádosti o nové povolení k pobytu fikce nevznikla. Na této skutečnost nic nezměnilo ani to, že dne 10. 7. 2023 byla žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia vyřízena kladně a pobyt jí byl zpětně povolen od 1. 9. 2022 do 30. 9. 2023. Souhlasila se žalobkyní, že vydáním překlenovacích štítků po datu 30. 9. 2023 byla v dobré víře, že na území pobývá oprávněně. Na druhou stranu nutno konstatovat, že jí je vytýkán neoprávněný pobyt až ode dne 28. 9. 2024, tedy až po udělení výjezdního příkazu, který byl udělen až poté, co bylo žalobkyni sděleno, že žádosti o nové povolení k pobytu nepřísluší fikce pobytu, ačkoliv na území pobývá neoprávněně již od 1. 10. 2023. I s ohledem na tyto skutečnosti dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že v případě žalobkyně bude postačovat povinnost k opuštění území. Odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2016, č. j. 3 Azs 96/2015-44 a ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 11/2017. K další pobytové situaci žalobkyně žalovaná uvedla, že žalobkyně podala dne 2. 9. 2024 žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu a dne 11. 11. 2024 žádost o vydání zaměstnanecké karty. Jelikož obě žádosti byly podány v době, kdy žalobkyně neměla a nemá pobytové oprávnění, nepřísluší ani jedné z žádostí fikce pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Lze tak uzavřít, že žalobkyně na území ČR pobývala dne 28. 9. 2024 bez platného oprávnění k pobytu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání, neboť účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání.
18. Podle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.

19. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.
20. Podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
21. Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. To neplatí, jestliže žádost podle věty první nebyla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, v § 45 nebo v době, kdy se tento zákon na cizince nevztahuje podle § 2.
22. Soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia platného od 10. 2. 2022 do 31. 8. 2022. Dne 31. 8. 2022 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia (tj. první žádost); na základě této žádosti žalobkyni vznikla fikce pobytu, neboť byly splněny podmínky podle § 47 odst. 4 a 1 zákona o pobytu cizinců. Ještě než o první žádosti bylo rozhodnuto, podala žalobkyně dne 1. 2. 2023 novou žádost, tentokrát o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní (tj. druhá žádost). Dne 10. 7. 2023 bylo první žádosti žalobkyni vyhověno a žalobkyni bylo zpětně prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia od 1. 9. 2022 do 30. 9. 2023. Dne 29. 8. 2024 byl žalobkyni vydán výjezdní příkaz s platností do 27. 9. 2024. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nevystoupala a pobývala dne 28. 9. 2024 na území bez pobytového oprávnění, byla jí napadeným, resp. prvostupňovým rozhodnutím stanovena povinnost opustit území členských států EU a smluvních států.
23. Žalobkyně namítala, že na území nepobývala neoprávněně, neboť i v případě druhé žádosti splnila podmínky podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců; podala jí totiž v době, ke které jí bylo zpětně na základě první žádosti prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Předmětem sporu tedy je, zda žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní podaná dne 1. 2. 2023, tj. druhá žádost, založila fikci pobytu žalobkyně podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.
24. Žalobkyně své pobytové oprávnění zakládá na § 47 odst. 2 a 4 zákona o pobytu cizinců. Podle těchto ustanovení lze požádat o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem nejpozději před uplynutím platnosti stávajícího povolení k dlouhodobému pobytu. Zároveň, pokud doba platnosti původního povolení k dlouhodobému pobytu vyprší dříve, než je rozhodnuto o podané žádosti, považuje se povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o nové žádosti, vzniká tak tzv. fikce pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

25. V judikatuře obecně panuje shoda na tom, že pokud žadatel na území pobývá pouze na základě fikce pobytu, nemůže nově podaná žádost založit další fikci pobytu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015-32 uvedl, že *„tzv. fikce oprávněného pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se vztahuje výlučně na případy, kdy je podána žádost o povolení k dlouhodobému pobytu před uplynutím doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Tato fikce je tedy spojena jen s případy, kdy žadateli již byl pobyt na území České republiky povolen na základě víza k pobytu nad 90 dnů (srov. § 17b, § 30 a násl. zákona o pobytu cizinců) a ve stanovené době si žadatel požádá o povolení k dlouhodobému pobytu. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že fikce povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemůže nastat na základě podání další žádosti o povolení dlouhodobého pobytu (popř. změny jeho účelu) v případě, kdy cizinci (stěžovateli) již svědčí fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Názor stěžovatele na tuto otázku je mylný, přijetí jeho argumentace by nejen v rozporu se smyslem a účelem tohoto ustanovení, ale i s jeho výslovným zněním, vedlo ke zcela absurdním důsledkům, kdy by na základě opakovaného a účelového podávání žádostí docházelo k nikdy nekončícímu „řetězení“ fikcí povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.“* (srov. také např. rozsudky ze dne 19. 4. 2016, č. j. 3 Azs 96/2015-44, ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 Azs 174/2016-34, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 Azs 1/2017-34, ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019-19 nebo ze dne 13. 10. 2022, č. j. 9 Azs 111/2022-30)
26. Pokud tedy žadatel pobývá na území pouze na základě fikce pobytu, není splněna podmínka trvající platnosti předchozího pobytového oprávnění, resp. v případě podání nové žádosti tato žádost není podána v době platnosti předchozího pobytového oprávnění, jak vyžaduje § 47 odst. 2 zákona. Nová žádost podaná během fikce pobytu tak nemůže založit další fikci pobytu. To platí i v případě, že je žadateli zpětně povolen pobyt i za období, ve kterém podal novou žádost, jak tomu bylo v případě žalobkyně. To, zda žadatel podal žádost ve lhůtě podle § 47 odst. 1 nebo 2 zákona o pobytu cizinců, se posuzuje k momentu podání žádosti, povolení k pobytu tak musí trvat v samotný den podání žádosti, nikoliv až zpětně ke dni podání žádosti. V případě, kdy by fikce byla postavena na roveň povolení k pobytu, by nebylo možné určit začátek ani konec běhu lhůty k podání žádosti, neboť by se odvíjely od konce správního řízení o předešlé žádosti (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2019, č. j. 6 Azs 36/2019-19). V době podání nové žádosti by navíc nebylo možné určit, zda žádost založila fikci pobytu či nikoliv.
27. Fikci pobytu nelze stavět na roveň povolení k pobytu. Pokud je podání žádosti o pobytové oprávnění určitým způsobem podmíněno platným povolením k dlouhodobému pobytu, je nutná existence platného povolení k dlouhodobému pobytu v době jejího podání. Jelikož oprávněnost pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je pouze dočasnou právní fikcí legálního pobytového statusu, nelze po tuto dobu o splnění podmínky povoleného dlouhodobého pobytu hovořit. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2016, č. j. 3 Azs 96/2015-44 konstatoval, že *„takový pobyt na území však – ač oprávněný – není kvalitativně zcela totožný s povolením k dlouhodobému pobytu samotným, neboť jeho smyslem je pouze vytvoření kontinuity mezi jednotlivými pobytovými tituly a nikoli umožnění procesního ‚zacyklení‘ pobytových žádostí a prakticky neukončitelného pobytového oprávnění.“*
28. Ani v případě žalobkyně tak podáním druhé žádosti nevznikla nová fikce pobytu. Přestože žalobkyně podala druhou žádost dne 1. 2. 2023 a rozhodnutím ze dne 10. 7. 2023 jí bylo zpětně prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu od 1. 9. 2022 do 30.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

9. 2023, nelze považovat druhou žádost za podanou v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V den podání druhé žádosti totiž žalobkyni nesvědčilo povolení k dlouhodobému pobytu, nýbrž pouze fikce pobytu. Závěry uvedené v citovaných rozsudcích lze přeneseně aplikovat i na případ žalobkyně, jak učinila žalovaná.
29. Žalobní argumentace důvodovou zprávou k zákonu č. 222/2017 Sb. je lichá. Důvodová zpráva se totiž v odkazované části vyjadřuje ke zcela jiné situaci. Zabývá se započítáváním doby pobytu cizince na území pro účely získání povolení k trvalému pobytu. Pro tyto účely se skutečně doba fikce pobytu v případě, že povolení k pobytu je následně uděleno, formálně považuje za povolený pobyt započitatelný do pětileté doby nepřetržitého pobytu. To ale nijak nesouvisí s fikcí pobytu v kontextu § 47 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy nijak nevyplývá, že by podmínky § 47 odst. 1, 2 a 4 zákona o pobytu cizinců byly splněny, pokud by nová žádost byla podána v době, pro kterou bylo zpětně prodlouženo povolení k pobytu. Uvedená citace z důvodové zprávy tak nemá žádnou souvislost s výše popsányými závěry Nejvyššího správního soudu.
30. Soud, stejně jako žalovaná, připouští, že vyznačování překlenovacích pobytových štítků i po 30. 9. 2023, kdy žalobkyni skončila platnost pobytového oprávnění, mohlo být pro žalobkyni matoucí ohledně legálnosti jejího pobytu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 Azs 98/2015-32 dovodil, že „*nesprávné vydání tohoto pobytového (překlenovacího) štítku stěžovateli, jakkoli by se mohlo jednat o případné pochybení Ministerstva, ovšem nemůže založit stěžovateli, byť je v dobré víře, práva, která mu podle platné právní úpravy nepřísluší. Případné nesprávné vydání pobytového (překlenovacího) štítku Ministerstvem tedy sice není způsobilé založit hmotněprávní domněnku pobytového oprávnění stěžovatele na území České republiky, avšak na druhé straně nelze stěžovateli klást k tíži pochybení Ministerstva, a pokud se jím v dobré víře řídil, nesmí být za své chování sankcionován.*“ (pozn. soudu – potvrzení doplněno).
31. Z toho plyne, že ani na základě vyznačovaných překlenovaných štítků žalobkyni nevzniklo pobytové oprávnění. Zároveň však žalobkyně nesmí být sankcionována za to, že na základě nich setrvala na území. Toto však správní orgány v případě žalobkyně dodržely, žalobkyni byl vystaven výjezdní příkaz dne 29. 8. 2024 s platností do 27. 9. 2024, po jeho uplynutí již nemohla být v dobré víře, že se nachází na území oprávněně. Žalobkyně však na základě výjezdního příjezdu nevycestovala, a proto jí správní orgány stanovily povinnost opustit území, a to na základě neoprávněného pobytu dne 28. 9. 2024. Správní orgány tak žalobkyni nesankcionovaly za neoprávněný pobyt v době, pro kterou jí byly vydávány překlenovací štítky, přestože i v té době pobývala na území neoprávněně. Dokonce přistoupily k uložení mírnější povinnosti opustit území oproti uložení správního vyhoštění, a to právě i s ohledem na skutečnost, že jí přičetly k tíži pouze neoprávněný pobyt dne 28. 9. 2024. Soud tak v postupu správních orgánů neshledal pochybení.
32. Žalobkyně též upozorňovala, že v řízení o žádosti o jiném pobytu žádala OAMP o umožnění nahlížení do spisu, avšak na žádnou z těchto žádostí nebylo ze strany OAMP reagováno. Soud však tuto námitku neshledal relevantní v projednávané věci, neboť se týká zcela jiného správního řízení, a ani případné pochybení OAMP by nemohlo mít vliv na to, že dne 28. 9. 2024 se žalobkyně na území ČR nacházela neoprávněně a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

napadené rozhodnutí bylo v souladu se zákonem. Proto soud neprováděl k důkazu kopie žádostí žalobkyně o nahlížení do spisu ze dne 1. 9. 2024 a 5. 11. 2024.

33. Soud na základě shora uvedeného neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. června 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.